

Emma a jednorožec

Záhadné bludiště

Oldřiška Ciprová
Ilustrace Lenka Němcová

bambóok

bamb**oo**k

Ema a jednorožec

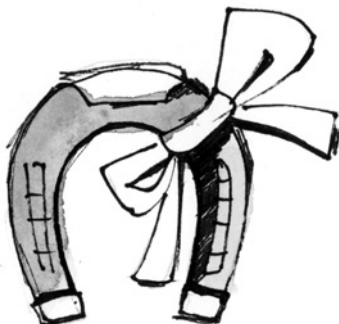
Záhadné bludiště

Oldřiška Ciprová
Ilustrace Lenka Němcová

Prolog

Čarodějka Aislin cítila v zádech nepříjemné mrazení. Rychle se v úzké chodbě otočila, ale nikdo za ní nestál. Právě odcházela z Rady moudrých a pomyslela si, že je asi trochu přetažená. Už blázním, říkala si rozpačitě, ale pocit, jako by ve ztichlé temné chodbě zámku nebyla sama, ji neopouštěl. Už celé dny ji trápilo to podezřelé šimrání vzadu na krku signalizující, že něco není v pořádku. Jenomže se zdálo, že čarodějčiny smysly jí poprvé v životě neříkají pravdu.

Nic Aislin nehrozí.

Nebo ano?

Ted' dokonce něco zaslechla. Znělo to, jako by nikdo tiše syknul.

Znovu se otočila a skepticky se rozhlédla kolem sebe. Už už začala kroutit hlavou sama nad sebou, když konečky prstů začaly čarodějce nabíhat a brnět. Než však stačila pochopit, že její vjemy fungují výborně, v prostoru se cosi zhmotnilo.

Aislin strachy zatajila dech. Z toho prázdna kolem ní začaly vystupovat temné stíny a nabývaly tvaru a velikosti takřka lidských postav, oděných do dlouhých černých plášťů s obrovskou kapucí, jež měla halit tvář.

Ale Aislin věděla, že kapuce je tady spíš jen na efekt, protože pod ní se žádná tvář neskrývala. Ostatně ani pod pláští nebyla žádná těla.

Noční můry totiž žádná těla neměly.

Mohly být čímkoli a taky ničím. Naposledy je Aislin viděla v podobě zlověstně černých vraníků. Ale i ted', když vypadaly úplně jinak, je bezpečně poznala. Šlo o ten tíživý pocit prázdnoty, který zaplavil čarodějčino srdce, kdykoli se noční můry objevily.

Prázdné temné postavy ji zatím obklíčily.

„Co chcete?“ zašeptala do ticha.

„Ty víš,“ zasyčel jeden z hávů a z jeho pláště vystřelila průsvitná kostnatá ruka směrem k čarodějce.

Aislin naprázdno polkla a bezděky sevřela dlaň kolem předmětu, který jí visel na krku. Okamžitě musí něco udělat. Rychle zavřela oči a snažila se soustředit. Musí navázat spojení s Keirou, mnoho času nezbyvá.

„Nenechte ji, aby začala kouzlit,“ zaskřípala slova v jiné kápi.

Aislin rychle otevřela oči a natáhla ruku k obrannému kouzlu. Rozevřela dlaň, a než se noční můry vzpamatovaly, jedním mocným pohybem kolem sebe vytvořila zářící oblouk, který vypadal, jako by hořel. Obranný štít byl hotov – aspoň na chvíli. Věděla, že kouzlo příliš dlouho nevydrží, neboť spotřebovávalo hodně magické energie. Musela jednat. Znovu se začala soustředit.

„Keiro,“ zašeptala a snažila se nevnímat zlostný sykot dorážejících mūr, které chtěly proniknout přes oblouk k ní. Nakonec se jim

to podaří, ale s tím byla smířená. Potřebovala jen trochu času.

„Keiro,“ zašeptala znovu a konečně ucítila spojení. Bájný jednorožec se kdesi v Říši snů přestal pást a zaposlouchal se do hlasu, který mu Aislin vyslala přímo do srdce.

„Aislin, uháním za tebou!“ zavolala Keira a rozběhla se po louce tak rychle, aby chvíli nato mohla roztáhnout svá třpytivá křídla a vznést se na oblohu.

„Keiro, pospěš,“ nabádal jednorožce čarodějčin hlas a v dalších pár větách Keiře vysvětlil, jaké Aislin hrozí nebezpečí.

„Už budu v zámku,“ šeptala Keira zděšeně a mávala křídly jako splašená.

„Neztrať mě z dohledu,“ prosila ji telepaticky Aislin, která cítila, že obranné kouzlo co nevidět ztratí svůj účinek.

„Udělám, všechno, co budu moct, neboj se,“ pomyslela si Keira, protože věděla, že Aislin její myšlenky sleduje.

„Vyvolená!“ špitla Aislin z posledních sil. „Přiveď Emu!“

Pak hlas v Keiřině srdci ustal.

